ta. Sured ſüggawad krawid ja tuggewad körged wallid ollid temma ümber ja peälegi weel ſured körged mürid, ja wärrawad ollid pakſuſt rauaſt, keik ümberringi olli nenda tuggew ja kindel et nemmad ſedda agga naeruks pannid, kui meie noud ollime wõtnud temma peäle hakkada. Peäle ſedda ollid kolm kümmend tuhhat meeſt ſeäl ſees keik ſõa-riiſta kandiad, ja keikſuguſt mona kes teab mitmeks aiaks, neile ei woind ka ei weeſt egga muuſtki puduſt tulla, ſeſt meie rahwas ei woind muud kui ſui aial ſeäl ees ſeista ja kui nemmad ei ſanud ſedda ärrawõtta, ſiis nemmad piddid jälle pitka teed ſureſt körbeſt läbbi taggaſi minnema, ja omma enneſe Maal talwe korterid wõrma. Esſimesſel aastal olli meie wäggi ſeäl kül käinud, agga ei ta ſaand paljo tehha, waid piddi jälle ilma asjata talweks omma male taggaſi hulkuma. Teiſel aastal tulli meie wäggi jälle ſelle liñna ette. Kewwadel ollid nemmad jo hakkand ennaſt tee peäle andma; agga ſelle pitka tee pärraſt ja et neil kül Tataritte- kül Turkidega woitlemiſt olli, ei ſaand nemmad enne Jani ſeñna. Tullid nemmad ſiñna, ſiis nemmad lõid liñna kohhal omma leri ülles. Selle Wäe üllem peälik olli Kinral Panin. Se läkkiras esſite ommad käsſud ſiñna liñna, ja laskis Kummendantild küsſida, kas ta piddi tahtma liñna muido kätte anda, woi odata et meie wäggi ſedda wäggiſe piddi ta käeſt ärrawõtma. Agga temmal ei olnud kõrwo ſedda kuulda et ta liñna piddi ärraandma. Sellepärraſt hakkati wallid ja krawid linna kohhal teggema, kus meie ſõa-mehhed liñna tükkide laſkmiſſe eeſt woikſid nartoke warjul olla. Waenlaſed püüdſid ſedda kül keigeſt wäest keelda, ja tullid ſure hulgaga linnaſt mäle, ja hakkaſid meie peäle kül wallujaste. Agga

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1773, lk. 20